

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 448/2011-42

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 6. októbra 2011 predbežne prerokoval sťažnosť S. M., K., veci namietaného porušenia základných práv zaručených v čl. 14, čl. 16 ods. 1 a 2, čl. 19 ods. 1 a 2, čl. 41 ods. 1 a 4, čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Čadca v konaniach vedených pod sp. zn. 12 Nc 403/92, sp. zn. P 170/93 a sp. zn. 5 P 88/03 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť S. M. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 1. apríla 2011 doručená sťažnosť S. M., K. (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia základných práv zaručených v čl. 14, čl. 16 ods. 1 a 2, čl. 19 ods. 1 a 2, čl. 41 ods. 1 a 4, čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Čadca (ďalej len „okresný súd“) v konaniach vedených pod sp. zn. 12 Nc 403/92, sp. zn. P 170/93 a sp. zn. 5 P 88/03.

A. Zo sťažnosti vyplýva, že v konaní vedenom pod sp. zn. 12 Nc 403/92 konal okresný súd o návrhu sťažovateľa „... *vo veci úpravy styku alebo zverenia do výchovy mal. syna D...*“. Sťažovateľ tento návrh podal z dôvodu svojho záujmu osobne zabezpečovať, resp. sa aspoň podieľať na výchove svojho maloletého syna D. (ďalej aj „maloletý“) pochádzajúceho z jeho rozvedeného manželstva, a to z dôvodu, že vykonávanie tohto práva rodiča (stretávať sa s maloletým a podieľať sa na jeho výchove) mu malo byť znemožňované matkou jeho bývalej manželky, t. j. starou matkou maloletého, a pod jej vplyvom aj samotnou matkou maloletého. Sťažovateľ v sťažnosti uviedol, že rozsudkom okresného súdu z 11. novembra 1992 bol uvedený návrh zamietnutý s odôvodnením, „... *že dieťa je malé a v tomto veku ešte nepotrebuje otca!*“.

V súvislosti s uvedeným konaním sťažovateľ predovšetkým vyjadruje svoju nespokojnosť so závermi, resp. s rozhodnutím okresného súdu vo veci uvedeného návrhu a tiež poukazuje na skutočnosť, že vo veci pojednávala a rozsudok vyhlásila nie zákonná sudkyňa okresného súdu, ktorej bola vec pridelená na prerokovanie a rozhodnutie, ale v jej mene justičná čakatel'ka okresného súdu.

B. V ďalšom namietanom konaní vedenom pod sp. zn. P 170/93 okresný súd konal o opätovnom návrhu sťažovateľa na úpravu jeho styku s maloletým, pričom o tomto návrhu okresný súd prvýkrát rozhodol 31. mája 1995, a to tak, že upravil styk sťažovateľa s maloletým v dome starej matky maloletého, ktorá však toto znemožňovala. Z uvedeného dôvodu, t. j. z dôvodu, že rozhodnutie „... *zo dňa 31. 5. 1995 bolo nevykonateľné a bolo len za účelom odsúvania času, aby sa úprava styku otca a mal. syna nemohla uskutočňovať...*“, mal podľa sťažovateľa v tejto veci rozhodnúť okresný súd opätovne, a to rozhodnutím z 8. augusta 1996, pričom tentokrát mal okresný súd pripustiť realizáciu styku sťažovateľa s maloletým v priestoroch „*cukrárne*“. Až na základe odvolania sťažovateľa mal v tejto veci rozhodnúť odvolací Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej len „*krajský súd*“), ktorý zrušil rozhodnutie okresného súdu a sám svojím rozhodnutím z 31. októbra 1996 upravil podmienky styku sťažovateľa s jeho maloletým synom.

V súvislosti s týmto napádaným konaním sťažovateľ vyjadruje svoju nespokojnosť jednak s pomalým postupom okresného súdu v tejto veci (čl. 48 ods. 2 ústavy), ako aj s tým, že okresný súd ho mal podľa jeho názoru diskriminovať tým, že v prípade jeho osoby nariadil opakované znalecké vyšetrenie (6 x) jeho duševného a psychického stavu, zatiaľ čo u starej matky maloletého, ktorá zabezpečovala o neho starostlivosť, nebolo na návrh sťažovateľa vykonané ani jedno znalecké dokazovanie. Okrem toho sťažovateľ v sťažnosti namieta, že aj napriek vykonanému opakovanému znaleckému dokazovaniu sa napokon okresný súd nepridržiaval, resp. sa neriadil jeho závermi, keďže súdni znalci mali opakovane konštatovať, že pre zdravý vývoj maloletého je potrebné zabezpečiť styk maloletého so sťažovateľom, no okresný súd aj napriek týmto skutočnostiam návrhy sťažovateľa zamietal.

Napokon, sťažnosťou podanou ústavnému súdu sťažovateľ v súvislosti s konaním vedeným pod sp. zn. P 170/93 namieta aj to, že aj keď v tejto veci krajský súd napokon upravil otázku styku maloletého so sťažovateľom, toto rozhodnutie pre negatívny postoj starej matky maloletého nebolo možné realizovať a okresný súd aj tak v tejto veci podľa sťažovateľa nič neurobil, resp. neprijal žiadne opatrenie, aby toto rozhodnutie bolo aj vykonateľné. V tejto súvislosti sťažovateľ v sťažnosti tiež uviedol: *„Okrem senátu KS v Banskej Bystrici zo dňa 31.10.1996, ktorý ako jediný právoplatne upravil stretávanie sa mňa otca s mojim synom D.!! Vykonanie rozhodnutia nám bolo však natrvalo znemožňované odporkyňou! A konajúci súd sa tým ani nezaťažoval.*

Do tohto času sa so synom D. nestretávame, nie sme od jeho narodenia spolu, stratil som akékoľvek práva rodiča...

A to zásluhou nie len v prvom rade M. J. a jej príbuznými, ale rovnako zásluhou oblastných súdov ako výkonného orgánu štátu!! ...

... od času podania prvého návrhu otca S. M. na OS v Čadci... po celú dobu až do obdobia dospelosti uvedeného dieťaťa za dobu takmer celých 18 rokov nevydal žiadne právoplatné nariadenie o postihu, že odporkyňa neumožňovala styk rodiča - otca s mal. synom D., ani žiadne zmenené rozhodnutie, na podklade tvrdení i súdnych znalcov i svedectvá obsahu takmer 1 000 stránkového spisu -12 P 170/93...“

C. Sťažovateľom namietaným konaním je aj konanie vedené pod sp. zn. 5 P 88/03, v ktorom okresný súd pojednával o jeho návrhu zo 16. decembra 2003 na zverenie maloletého do výchovy sťažovateľa po smrti jeho matky.

V súvislosti s týmto konaním sťažovateľ namieta najmä prierahy v postupe okresného súdu, ktorý napriek skutočnosti, že išlo o vec starostlivosti o maloletého, od podania návrhu prvýkrát v tejto veci pojednával až 20. augusta 2008, a to navyše v neprítomnosti sťažovateľa aj napriek tomu, že ten sa riadne zo zdravotných dôvodov ospravedlnil, pričom okresný súd na tomto pojednávaní návrh sťažovateľa zamietol. Podľa sťažovateľa nedostatok v procesnom postupe okresného súdu, ktorý bezdôvodne pojednával v jeho neprítomnosti, nebol odstránený ani krajským súdom, ktorý rovnako v neprítomnosti sťažovateľa pojednával v tejto veci 30. júna 2009 a na tomto pojednávaní aj vyhlásil rozhodnutie, ktorým rozhodnutie okresného súdu potvrdil. V súvislosti s uvedeným sťažovateľ v sťažnosti tiež uviedol: *„Tu podotýkam, že sa celý čas päť rokov (16. 12. 2003 - 20. 08. 2008) od mnou podaného návrhu nepojednávalo a rozhodlo sa až (v krátkom čase), kedy môj syn D. mal dovrieť už vek dospelosti dňa 05. 05. 2010!“*

D. Okrem uvedeného sťažovateľ v sťažnosti podanej ústavnému súdu poukazuje (bez uvedenia konkrétnej spisovej značky) aj na konanie o jeho návrhu zo 7. marca 2003 na úpravu styku sťažovateľa s jeho maloletým synom podanom z dôvodu úmrtia matky maloletého, ktorý bol rozhodnutím Okresného úradu, odboru sociálnych vecí v Čadci (ďalej len „okresný úrad“) sp. zn. OM 915/92 z 30. septembra 1999 zverený do pestúnskej starostlivosti jeho starej matky.

Sťažovateľ sťažnosťou podanou ústavnému súdu tiež namieta, že pred rozhodnutím o dočasnom zverení maloletého do pestúnskej starostlivosti ho okresný úrad ako otca maloletého neoslovil ani túto vec s ním nijako neprerokúval.

V súvislosti s konaním okresného súdu o uvedenom návrhu sťažovateľ v sťažnosti uviedol, že o tomto návrhu bolo *„... právoplatné rozhodnutie až dňa 20. 08. 2009...“*.

Vzhľadom na uvedené sa sťažovateľ domáha, aby ústavný súd po prijatí jeho sťažnosti nálezom vyslovil, že okresný súd svojím postupom v označených konaniach porušil ním označené základné práva, a aby mu priznal „odškodné“.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Predmetom konania ústavného súdu bolo preskúmať, či postupom okresného súdu v konaniach vedených pod sp. zn. 12 Nc 403/92, sp. zn. P 170/93 a sp. zn. 5 P 88/03 došlo k porušeniu základných práv sťažovateľa zaručených v čl. 14, čl. 16 ods. 1 a 2, čl. 19 ods. 1 a 2, čl. 41 ods. 1 a 4, čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 ústavy.

A. Ku konaniu vedenému pod sp. zn. 12 Nc 403/92

Ústavný súd poukazuje predovšetkým na skutočnosť, že jednou zo základných podmienok prijatia sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Táto lehota je dvojmesačná a začína plynúť od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom pri opatrení alebo inom zásahu sa počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty nemožno zmeškanie tejto lehoty odpustiť, pretože kogentné ustanovenie § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde to nedovoľuje.

Ústavný súd pri svojej rozhodovacej činnosti opakovane vyslovil právny názor, že sťažnosť podľa čl. 127 ústavy nemožno považovať za časovo neobmedzený právny prostriedok ochrany základných práv alebo slobôd (I. ÚS 33/02, II. ÚS 29/02, III. ÚS 108/02, IV. ÚS 158/04, I. ÚS 218/06).

V súvislosti so sťažovateľom namietaným konaním okresného súdu vedeným pod sp. zn. 12 Nc 403/92 ústavný súd z vyžiadaného súdneho spisu zistil, že pod uvedenou spisovou značkou konal okresný súd o dvoch návrhoch spojených na spoločné konanie. A to o návrhu matky maloletého z 1. októbra 1992, ktorým sa domáhala zverenia maloletého do svojej výchovy a určenia výživného (tento návrh okresný súd zaevidoval pod sp. zn. 12 Nc 403/92), ako aj o návrhu sťažovateľa zo 14. októbra 1992, ktorým sa domáhal úpravy styku s maloletým (tento návrh okresný súd zaevidoval pod sp. zn. 12 Nc 652/92). Okresný súd obidva uvedené návrhy spojil na spoločné konanie, ktoré bolo vedené pod jednou sp. zn. 12 Nc 403/92, pričom rozsudkom č. k. 12 Nc 403/92-26 z 11. novembra 1992 okresný súd rozhodol o zverení maloletého do výchovy matky a sťažovateľa zaviazal na platenie výživného na maloletého a súčasne okresný súd návrh sťažovateľa na úpravu styku s maloletým zamietol. Označený rozsudok okresného súdu v spojení s rozsudkom

krajského súdu č. k. 11 Co 5092/93-36 z 26. februára 1993 nadobudol právoplatnosť 4. mája 1993.

Z uvedených zistení vyplýva, že od 4. mája 1993, keď bolo konanie vedené pod sp. zn. 12 Nc 403/92 právoplatne skončené, do 30. marca 2011, keď sťažnosť sťažovateľa adresovaná ústavnému súdu bola podaná na poštovú prepravu (ústavnému súdu bola doručená 1. apríla 2011), nepochybne uplynula dvojmesačná lehota podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v tejto časti už po jej predbežnom prerokovaní odmietol ako podanú oneskorene (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

B. Ku konaniu vedenému pod sp. zn. P 170/93

Pokiaľ ide o konanie vedené pod sp. zn. P 170/93, ústavný súd z vyžiadaného spisu okresného súdu zistil, že pod uvedenou spisovou značkou okresný súd konal a rozhodoval o viacerých návrhoch týkajúcich sa výchovy a výživy maloletého, a to konkrétne:

- O návrhu sťažovateľa z 1. júna 1993, ktorým sa domáhal zrušenia výživného pre maloletého, ktoré bolo sťažovateľovi určené ešte rozsudkom okresného súdu č. k. 12 Nc 403/92-26 z 11. novembra 1992 v spojení s rozsudkom krajského súdu č. k. 11 Co 5092/93-36 z 26. februára 1993. Okresný súd rozsudkom č. k. P 170/93-92 z 2. marca 1994 uvedený návrh sťažovateľa zamietol, avšak na základe odvolania sťažovateľa krajský súd rozsudkom č. k. 18 Co 5332/94-109 z 31. mája 1994 zmenil rozsudok okresného súdu a výživné určené sťažovateľovi znížil. Rozhodnutie o uvedenom návrhu nadobudlo právoplatnosť 26. júla 1994.

- O návrhu sťažovateľa zo 16. septembra 1994, ktorým sa domáhal úpravy styku s maloletým. O tomto návrhu rozhodol okresný súd rozsudkom č. k. P 170/93-189 z 31. mája 1995, ktorý však bol uznesením krajského súdu č. k. 14 Co 5501/95-213 z 22. augusta 1995 zrušený a vec bola vrátená okresnému súdu na ďalšie konanie a rozhodnutie. Okresný súd v danej veci rozhodol opätovne rozsudkom č. k. P 170/93-318

z 8. augusta 1996 tak, že styk sťažovateľa s maloletým upravil, pričom súčasne zamietol protinávrh matky na zakázanie styku sťažovateľa s maloletým z 2. augusta 1996. Predmetný rozsudok okresného súdu bol v časti výroku o úprave styku sťažovateľa s maloletým zmenený rozsudkom krajského súdu č. k. 14 Co 7711/96-343 z 31. októbra 1996. Rozhodnutie o uvedenom návrhu nadobudlo právoplatnosť 2. januára 1997.

- O návrhu sťažovateľa z 5. mája 1997, ktorým sa domáhal zverenia maloletého do svojej výchovy, pričom uvedeného nároku sa sťažovateľ domáhal aj návrhom na vydanie predbežného opatrenia z 21. mája 1997. Okresný súd uznesením č. k. P 170/93-365 z 3. júna 1997 návrh na vydanie predbežného opatrenia v celom rozsahu zamietol, pričom toto uznesenie nadobudlo právoplatnosť 1. júla 1997. O samotnom návrhu z 5. mája 1997, ktorý bol doplnený alternatívnym návrhom sťažovateľa z 3. septembra 1997, ktorým sa sťažovateľ popri zverení maloletého do jeho výchovy alternatívne domáhal zmeny úpravy styku s maloletým, rozhodol okresný súd rozsudkom č. k. P 170/93-390 z 18. septembra 1997 tak, že obidva návrhy sťažovateľa v celom rozsahu zamietol. Uvedený rozsudok okresného súdu bol však uznesením krajského súdu č. k. 8 Co 7317/97-418 z 24. februára 1998 zrušený a vec bola vrátená okresnému súdu na ďalšie konanie a rozhodnutie. Okresný súd vo veci opätovne rozhodol rozsudkom č. k. P 170/93-482 z 19. marca 1999, ktorým upravil iba otázku styku sťažovateľa s maloletým, pričom toto rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť 22. apríla 1999. Návrh z 5. mája 1997 zobral sťažovateľ späť, takže okresný súd uznesením č. k. P 170/93-722 z 5. marca 2003 konanie o tomto návrhu zastavil, pričom toto uznesenie nadobudlo právoplatnosť 13. mája 2003.

- O ex offio začatím konaní okresného súdu, ktoré začal uznesením č. k. P 170/93-485 zo 6. októbra 1999 z dôvodu, že matka maloletého 25. septembra 1999 zomrela a bolo potrebné vyriešiť otázku zverenia maloletého do výchovy, ako aj o návrhu sťažovateľa z 9. novembra 1999, ktorým sa domáhal zverenia maloletého do svojej výchovy po smrti jeho matky. V právnej veci zverenia maloletého do výchovy rozhodol okresný súd rozsudkom č. k. P 170/93-723 z 5. marca 2003 tak, že maloletého zveril do pestúnskej starostlivosti jeho starej mamy (ďalej len „pestúnka“). Rozhodnutie v uvedenej veci nadobudlo právoplatnosť 13. mája 2003.

- O návrhu sťažovateľa na vydanie predbežného opatrenia z 31. mája 2001, ktorým sa domáhal predbežnej zmeny úpravy svojho styku s maloletým, o ktorom rozhodol okresný

súd uznesením č. k. P 170/93-651 z 5. júna 2001 tak, že tento návrh v celom rozsahu zamietol. Uvedené uznesenie v spojení s potvrdzujúcim uznesením krajského súdu sp. zn. 5 Co 28/02 z 28. februára 2002 nadobudlo právoplatnosť 22. mája 2002.

- O návrhu pestúanky zo 14. apríla 2003, ktorým sa domáhala, aby okresný súd zakázal styk sťažovateľa s maloletým (o návrhu pestúanky okresný súd konal najprv pod sp. zn. 5 P 26/03, avšak 24. septembra 2003 bol spojený na spoločné konanie s návrhom sťažovateľa pod spoločnú sp. zn. P 170/93). Okresný súd aj o uvedenom návrhu rozhodol rozsudkom č. k. 12 P 170/93-1031 z 20. augusta 2008, ktorým okrem iného návrh pestúanky na zákaz styku sťažovateľa s maloletým zamietol. Predmetný rozsudok okresného súdu vo výroku o zamietnutí návrhu pestúanky nadobudol právoplatnosť 9. februára 2009.

V súvislosti s konaniami o uvedených návrhoch, o ktorých okresný súd konal pod sp. zn. P 170/93, ústavný súd konštatuje, že od právoplatného skončenia týchto konaní (pozri už uvedené) do 30. marca 2011, keď sťažnosť sťažovateľa adresovaná ústavnému súdu bola podaná na poštovú prepravu (ústavnému súdu bola doručená 1. apríla 2011), nepochybné uplynula dvojmesačná lehota podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd sťažnosť sťažovateľa aj v tejto časti už po jej predbežnom prerokovaní odmietol ako podanú oneskorene (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Okrem uvedeného ústavný súd podotýka, že okresný súd v konaní vedenom pod sp. zn. P 170/93 konal, resp. prerokúval aj ďalšie návrhy týkajúce sa starostlivosti o maloletého, konanie o ktorých bolo ešte v čase podania sťažnosti sťažovateľom ústavnému súdu živé, resp. neukončené. Konkrétne, v čase podania sťažnosti ústavnému súdu okresný súd v konaní vedenom pod sp. zn. P 170/93 konal ešte o návrhu sťažovateľa z 12. marca 2003 na úpravu styku s maloletým, ako aj o návrhu okresného úradu ako kolízneho opatrovníka maloletého z 3. júla 2003 na určenie výživného na maloletého a napokon aj o návrhu sťažovateľa zo 16. decembra 2003 na zverenie maloletého do jeho výchovy. Vzhľadom na uvedené a z dôvodu sťažovateľom namietaného porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov v tomto konaní ústavný

súd tento postup okresného súdu v označenom konaní preskúmal, pričom zo súdneho spisu zistil tieto skutočnosti:

Návrhom doručeným okresnému súdu 12. marca 2003 sa sťažovateľ domáhal proti pestúnke úpravy styku s maloletým, následne bol okresnému súdu 3. júla 2003 doručený aj návrh okresného úradu na začatie konania o určenie výživného pre maloletého [konanie o tomto návrhu bolo pôvodne vedené pod sp. zn. 10 P 37/03, avšak neskôr (bez uvedenia dátumu, pozn.), tak ako to vyplýva z č. l. 783 spisu, bolo konanie aj o tomto návrhu pripojené k sp. zn. P 170/93]. Následne uznesením z 18. augusta 2003 okresný súd ustanovil maloletému okresný úrad za kolízneho opatrovníka v konaní o obidvoch návrhoch, súčasne vyzval sťažovateľa, aby sa vyjadril k návrhu okresného úradu, a napokon výzvami adresovanými Sociálnej poisťovni a Mestu Turzovka okresný súd zisťoval osobné, rodinné, zárobkové a majetkové pomery sťažovateľa. Na výzvu okresného súdu reagovalo Mesto Turzovka 2. septembra 2003, avšak správu od Sociálnej poisťovne okresný súd urgoval prípisom zo 6. októbra 2003, takže odpoveď mu bola doručená až 24. októbra 2003.

Dňa 16. decembra 2003 bol okresnému súdu doručený návrh sťažovateľa na zverenie maloletého do jeho výchovy [konanie o tomto návrhu bolo pôvodne vedené pod sp. zn. 5 P 88/03, avšak neskôr (bez uvedenia dátumu, pozn.) bolo konanie aj o tomto návrhu pripojené k sp. zn. P 170/93]. Dňa 20. februára 2004 sa v uvedených súvisiacich veciach uskutočnilo pojednávanie, ktoré bolo po prerokovaní veci odročené na neurčito na účely zistenia, či na základe oznámenia sťažovateľa prebieha trestné stíhanie zamestnancov okresného úradu, ako aj na účely rozhodnutia o námietke zaujatosti vznesenej sťažovateľom proti zákonnému sudcovi. Okresný súd 13. apríla 2004 predložil spis krajskému súdu na rozhodnutie o námietke zaujatosti, pričom krajský súd uznesením č. k. 5 NcC 31/2004-794 z 30. apríla 2004 rozhodol, že zákonný sudca okresného súdu nie je v danej veci vylúčený z prerokovania a rozhodovania, spis bol vrátený okresnému súdu 1. júna 2004 a následne evidovaný už pod sp. zn. 12 P 170/93.

Dňa 27. júla 2004 bolo okresnému súdu doručené podanie sťažovateľa označené ako „urgencia“, ktorým opäť namietal zaujatosť všetkých sudcov okresného súdu, takže

v období od 23. augusta 2004 do 31. augusta 2004 sa všetci sudcovia okresného súdu vyjadrili k sťažovateľovej námietke zaujatosti a 7. septembra 2004 bol spis opätovne predložený krajskému súdu na jej posúdenie. Krajský súd však z dôvodu predčasného predloženia veci (neúplnosť vznesenej námietky zaujatosti) 28. septembra 2004 vrátil spis späť okresnému súdu. Následne okresný súd 6. októbra 2004 vyzval sťažovateľa na odstránenie nedostatkov ním vznesenej námietky zaujatosti s poučením o následkoch ich neodstránenia. Sťažovateľ reagoval na výzvu okresného súdu 14. októbra 2004, avšak z dôvodu jej nedostatočnosti okresný súd 20. októbra 2004 opätovne vyzval sťažovateľa na odstránenie nedostatkov vznesenej námietky zaujatosti, na základe čoho bolo okresnému súdu 4. novembra 2004 doručené podanie sťažovateľa a následne 23. novembra 2004 bol spis predložený krajskému súdu na rozhodnutie o sťažovateľovej námietke zaujatosti. Krajský súd uznesením č. k. 5 NcC 59/2004-829 z 3. decembra 2004 rozhodol, že vo výroku označení sudcovia okresného súdu nie sú vylúčení z prerokúvania a rozhodovania v danej veci. Spis bol okresnému súdu vrátený 13. decembra 2004.

Výzvou z 20. decembra 2004 okresný súd vyzval účastníkov, aby sa vyjadrili k premetu konania, a 3. januára 2005 okresný súd vyzval kolízneho opatrovníka na prešetrenie pomerov sťažovateľa, pestúcky, ako aj maloletého, súčasne okresný súd vyzval sťažovateľa na preukázanie jeho zárobkových pomerov za obdobie od 1. januára 1999, tiež u ošetrojúcich lekárov sťažovateľa a pestúcky zisťoval, či im zdravotný stav dovoľuje osobne sa starať o maloletého, u ošetrojúcej lekárky maloletého zisťoval, či zo zdravotného hľadiska je o neho pestúckou riadne postarané, a napokon okresný súd nariadil aj pojednávanie na 25. február 2005. Oznámenie ošetrojúceho lekára sťažovateľa bolo okresnému súdu doručené 18. januára 2005, od ošetrojúcej lekárky pestúcky 26. januára 2005 a od lekárky maloletého 22. februára 2005. Sťažovateľ na výzvu okresného súdu reagoval 23. februára 2005.

Pojednávanie konané 25. februára 2005 bolo po vypočutí svedkyne odročené na neurčito (pestúcka aj kolízny opatrovník ospravedlnili svoju neúčast' 24. februára 2005, pričom kolízny opatrovník predložil aj svoju správu o šetrení pomerov) pre účely rozhodnutia o úprave styku sťažovateľa s maloletým. Uznesením č. k. 12 P 170/1993-862

z 3. marca 2005 okresný súd dočasným opatrením upravil styk sťažovateľa s maloletým, súčasne vyzval účastníkov konania, aby sa vyjadrili k otázke výchovy maloletého, a kolízneho opatrovníka žiadal o prešetrenie pomerov sťažovateľa, ako aj maloletého a tiež o oznámenie o charaktere a výške dávok vyplácaných okresným úradom pestúnke. Dňa 18. marca 2005 podal okresný úrad správu o peňažných dávkach vyplácaných pestúnke, 29. marca 2005 bola okresnému súdu doručená správa kolízneho opatrovníka o výsledku šetrenia pomerov účastníkov a tiež odvolanie kolízneho opatrovníka proti predbežnému opatreniu. Okresný súd 4. apríla 2005 vyzval účastníkov, aby sa vyjadrili k odvolaniu kolízneho opatrovníka, pričom pestúnka sa vyjadrila 20. apríla 2005 a sťažovateľ 5. mája 2005. Okresný súd predložil spis krajskému súdu 16. mája 2005. Krajský súd uznesením č. k. 8 Cop 32/05-899 z 26. mája 2005 uznesenie okresného súdu z 3. marca 2005 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Spis bol vrátený späť okresnému súdu 12. júla 2005.

Okresný súd 2. augusta 2005 nariadil pojednávanie na 2. september 2005, sťažovateľ sa z účasti na tomto pojednávaní písomne ospravedlnil v deň jeho konania a súčasne žiadal o jeho odročenie. Napriek uvedenému však okresný súd 2. septembra 2005 v danej veci pojednával, pričom po prerokovaní veci bolo pojednávanie odročené na neurčito na účely nariadenia znaleckého dokazovania. Uznesením č. k. 12 P 170/1993-916 zo 6. septembra 2005 okresný súd konanie o vydanie predbežného opatrenia o úprave styku sťažovateľa s maloletým zastavil a súčasne ďalším uznesením nariadil znalecké dokazovanie v odbore psychológia (ďalej len „súdna znalkyňa“). Dňa 3. októbra 2005 bolo okresnému súdu doručené odvolanie sťažovateľa proti obidvom uzneseniam zo 6. septembra 2005 a z tohto dôvodu bol spis 7. októbra 2005 predložený krajskému súdu. Krajský súd uzneseniami č. k. 8 CoP 76/05-943 a č. k. 8 CoP 76/05-945 z 31. marca 2006 zrušil uznesenie okresného súdu o zastavení konania o úprave styku s maloletým a v tomto rozsahu vrátil vec späť okresnému súdu a súčasne odmietol odvolanie sťažovateľa proti uzneseniu o nariadení znaleckého dokazovania. Spis bol vrátený okresnému súdu 12. mája 2006.

Žiadosťami doručenými okresnému súdu 26. septembra 2006 a 20. októbra 2006 súdna znalkyňa žiadala okresný súd o predĺženie lehoty na predloženie znaleckého posudku, ktorý bol napokon okresnému súdu predložený 14. decembra 2006. Následne okresný súd

uznesením z 22. januára 2007 rozhodol o priznaní znalečného a 15. marca 2007 vyzval účastníkov, aby sa k znaleckému posudku vyjadrili, a súčasne nariadil pojednávanie na 18. apríl 2007. Kolízny opatrovník sa k znaleckému posudku vyjadril 11. apríla 2007. Podaním doručeným okresnému súdu 16. apríla 2007 sťažovateľ vzniesol námietku zaujatosti proti všetkým sudcom okresného súdu a tiež krajského súdu, takže z tohto dôvodu bolo pojednávanie konané 18. apríla 2007 odročené na neurčito. Následne okresný súd uznesením z 8. júna 2007 vyzval sťažovateľa na odstránenie nedostatkov námietky zaujatosti, na túto výzvu sťažovateľ reagoval 8. augusta 2007, a následne mu okresný súd uznesením zo 4. októbra 2007 vyrubil súdny poplatok za vznesenú námietku zaujatosti, proti čomu sa sťažovateľ odvolal podaním doručeným okresnému súdu 7. novembra 2007. V období od 4. októbra 2007 do 18. februára 2008 sa všetci sudcovia okresného súdu vyjadrili k námietke zaujatosti vznesenej sťažovateľom a napokon bol spis 22. februára 2008 predložený krajskému súdu.

Keďže podaním doručeným okresnému súdu 16. apríla 2007 sťažovateľ vzniesol námietku zaujatosti aj proti všetkým sudcom krajského súdu, v období od 10. marca 2008 do 25. marca 2008 sa k tejto námietke vyjadrili aj všetci sudcovia krajského súdu a spis bol následne predložený Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“), ktorý uznesením č. k. 1 Nc 7/08-1008 zo 7. apríla 2008 rozhodol, že vo výrokovej časti označení sudcovia krajského súdu nie sú vylúčení z prerokúvania a rozhodovania danej veci. Spis bol krajskému súdu vrátený 25. apríla 2008. Následne krajský súd uznesením č. k. 9 NcC 14/08-1013 z 30. apríla 2008 rozhodol, že vo výrokovej časti označení sudcovia okresného súdu nie sú vylúčení z prerokúvania a rozhodovania danej veci. Spis bol okresnému súdu vrátený 30. apríla 2008.

Okresný súd 6. júna 2008 nariadil pojednávanie na 7. júl 2008 a súčasne výzvou adresovanou kolíznemu opatrovníkovi zisťoval jeho stanovisko na osobu vhodnú pre výchovu maloletého, ako aj to, či má maloletý záujem stretávať sa so sťažovateľom, a výzvou adresovanou Sociálnej poisťovni zisťoval príjem sťažovateľa za obdobie od 1. októbra 1999 až dosiaľ. Správa kolízneho opatrovníka bola okresnému súdu doručená 27. júla 2008. Keďže z dôvodu choroby sťažovateľ 4. júla 2008 ospravedlnil svoju neúčast'

na pojednávani nariadenom na 7. júl 2008, toto pojednávanie bolo bez prerokovania veci odročené na 20. august 2008 na účely výsluchu sťažovateľa. Správa od Sociálnej poisťovne bola okresnému súdu doručená 31. júla 2008 a 15. augusta 2008 bolo okresnému súdu doručené ospravedlnenie neúčasti sťažovateľa na pojednávani nariadenom na 20. august 2008.

Okresný súd na pojednávani konanom 20. augusta 2008 vyhlásil rozsudok č. k. 12 P 170/93-1031, ktorým rozhodol 1. o určení výživného na maloletého za obdobie od 3. júla 2003 do 30. augusta 2007, ako aj o výživnom za obdobie od 1. septembra 2007 do budúcnosti; 2. o zmeškanom výživnom za obdobie od 3. júla 2003 do 20. augusta 2008 a o spôsobe jeho splatenia; 3. zamietol návrh na určení výživného za obdobie od 1. októbra 1999 do 2. júla 2003; 4. zamietol návrh sťažovateľa na zverenie maloletého do jeho výchovy; 5. zamietol návrh pestúanky na zakázanie styku sťažovateľa s maloletým a v bodoch 6. a 7. upravil styk sťažovateľa s maloletým.

Dňa 18. novembra 2008 bolo okresnému súdu doručené odvolanie sťažovateľa proti rozsudku (sťažovateľovi bol rozsudok doručovaný opakovane, pretože pri prvom doručovaní sa nezdržoval v mieste svojho bydliska), pričom sťažovateľ súčasne vzniesol námietku zaujatosti proti všetkým sudcom okresného súdu, ako aj krajského súdu. Okresný súd 5. decembra 2008 vyzval účastníkov konania, aby sa vyjadrili k odvolaniu sťažovateľa. Kolízny opatrovník sa vyjadril 5. januára 2009 a 28. januára 2009 okresný súd zistil, že rozsudok ešte nebol doručený pestúnke, a preto bol vykonaný ďalší pokus o jeho doručenie spolu s výzvou na vyjadrenie k odvolaniu sťažovateľa. Spis bol doručený krajskému súdu 3. februára 2009. V období od 25. februára 2009 do 2. marca 2009 sa sudcovia krajského súdu vyjadrili k sťažovateľovej námietke zaujatosti z 18. novembra 2008 a následne bol spis 4. marca 2009 predložený najvyššiemu súdu.

Najvyšší súd uznesením č. k. 5 Nc 4/09-1055 z 9. marca 2009 rozhodol, že vo výrokovej časti označení sudcovia krajského súdu nie sú vylúčení z prerokovania a rozhodovania v danej veci, a 13. marca 2009 bol spis vrátený krajskému súdu. Dňa 22. mája 2009 však krajský súd opätovne predkladal spis najvyššiemu súdu, pretože

sťažovateľ na pojednávaní konanom na krajskom súde 27. marca 2009 vzniesol opäť námietku zaujatosti proti všetkým sudcom okresného súdu, ako aj krajského súdu. Najvyšší súd však prípisom z 18. júna 2009 oznámil krajskému súdu, že na opätovnú námietku zaujatosti vznesenú sťažovateľom z tých istých dôvodov nie je dôvod prihliadať, a súčasne bol spis 22. júna 2009 vrátený krajskému súdu.

Krajský súd rozsudkom sp. zn. 7 CoP 6/09 z 30. júna 2009 o odvolaní sťažovateľa napadnutom rozsudku okresného súdu rozhodol takto: zrušil 1. a 2. výrok tohto rozsudku o určení výživného od 3. júla 2003 do budúca a o zameškanom výživnom, potvrdil 4. výrok rozsudku o zamietnutí návrhu na zverenie maloletého do výchovy sťažovateľa a tiež zrušil 6. a 7. výrok rozsudku o úprave styku sťažovateľa s maloletým, pričom v rozsahu zrušenia (výživné a úprava styku) vrátil vec okresnému súdu na ďalšie konanie a rozhodnutie. Výroky 3 a 5 rozsudku okresného súdu, ktoré odvolaním neboli napadnuté, ostali bezo zmeny a nadobudli právoplatnosť 9. februára 2009 a potvrdzujúci 4. výrok nadobudol právoplatnosť 17. septembra 2009. Krajský súd 20. augusta 2009 vrátil spis okresnému súdu a prípisom ho žiadal, aby sa všetci sudcovia okresného súdu vyjadrili k sťažovateľovej námietke zaujatosti, ktorú vzniesol spolu s podaním odvolania 18. novembra 2008. V období od 10. septembra 2009 do 30. septembra 2009 sa sudcovia okresného súdu vyjadrili k sťažovateľovej námietke zaujatosti a spis bol opätovne predložený krajskému súdu 12. októbra 2009. Krajský súd uznesením č. k. 7 NcC 24/09-1108 zo 14. októbra 2009 rozhodol, že vo výrokovej časti uznesenia označení sudcovia okresného súdu nie sú vylúčení z rozhodovania v danej veci, a následne bol spis vrátený späť okresnému súdu 12. novembra 2009.

Okresný súd výzvou z 20. novembra 2009 adresovanou úradu práce žiadal o informáciu, či úrad práce trvá na návrhu svojho právneho predchodcu na určenie výživného pre maloletého z 3. júla 2003, súčasne sťažovateľa vyzval na preukázanie jeho aktuálnych osobných, majetkových a zárobkových pomerov a tiež v Sociálnej poisťovni zisťoval príjmové pomery sťažovateľa. Okresnému súdu bola 14. decembra 2009 doručená správa Sociálnej poisťovne a 29. decembra 2009 oznámenie od úradu práce o tom, že trvá na návrhu z 3. júla 2003. Následne okresný súd 11. januára 2010 nariadil pojednávanie na

10. február 2010, avšak 15. januára 2010 bolo okresnému súdu doručené podanie sťažovateľa označené ako „Námietka zaujatosti“, ktorým vzniesol námietku zaujatosti proti zákonnej sudkyňi, ako aj proti všetkým sudcom okresného súdu a krajského súdu. Zákonná sudkyňa sa 3. februára 2010 vyjadrila k námietke zaujatosti a 5. februára 2010 sa sťažovateľ ospravedlnil z účasti na pojednávaní nariadenom na 10. február 2010. Uznesením z 9. februára 2010 okresný súd vyrubil sťažovateľovi súdny poplatok za námietku zaujatosti a pojednávanie, ktoré sa konalo 10. februára 2010, bolo bez prerokovania veci odročené na neurčito. Dňa 15. marca 2010 bolo okresnému súdu doručené odvolanie sťažovateľa proti uzneseniu o vyrubení súdneho poplatku, týmto podaním sťažovateľ súčasne žiadal o oslobodenie od súdnych poplatkov. Výzvou z 29. marca 2010 okresný súd vyzval sťažovateľa na preukázanie osobných a majetkových pomerov a uznesením zo 6. mája 2010 okresný súd sťažovateľovi priznal oslobodenie od súdnych poplatkov v celom rozsahu. V období od 1. júna 2010 do 23. júna 2010 sa sudcovia okresného súdu vyjadrili k sťažovateľovej námietke zaujatosti a následne bol spis 7. júla 2010 predložený krajskému súdu.

Na krajskom súde sa v období od 13. júla 2010 do 19. júla 2010 sudcovia krajského súdu vyjadrili k sťažovateľovej námietke zaujatosti a 2. augusta 2010 bol spis predložený najvyššiemu súdu, ktorý uznesením č. k. 1 Nc 25/2010-1186 z 10. augusta 2010 rozhodol, že vo výrokovej časti uznesenia označení sudcovia krajského súdu nie sú vylúčení z prerokovania a rozhodovania danej veci, a 16. septembra 2010 bolo spis vrátený krajskému súdu. Spisový materiál bol však opätovne predložený najvyššiemu súdu na rozhodnutie o sťažovateľovej námietke zaujatosti aj proti sudcovi krajského súdu, ktorý v pôvodnom rozhodnutí nebol spomenutý, pretože sa stal členom senátu krajského súdu až od 9. augusta 2010. Najvyšší súd uznesením č. k. 1 Nc 75/2010-1193 z 13. decembra 2010 rozhodol, že ani dotknutý sudca krajského súdu nie je vylúčený z prerokovania danej veci a spis bol 19. januára 2011 vrátený krajskému súdu.

Krajský súd uznesením č. k. 10 NcC/21/2010-1195 z 19. januára 2011 rozhodol, že zákonná sudkyňa okresného súdu nie je vylúčená z prerokovania danej veci a spis bol 16. februára 2011 vrátený späť okresnému súdu. Okresný súd 23. februára 2011 vyzval

pestúнку, aby oznámila, v akej výške zaplatil sťažovateľ výživné na maloletého od 1. januára 2010 až dosiaľ, a žiadosťou adresovanou Sociálnej poisťovni okresný súd žiadal správu o výške dôchodku sťažovateľa a napokon nariadil vo veci pojednávanie na 31. marec 2011. Okresnému súdu bolo 11. marca 2011 doručené podanie sťažovateľa, ktorým okrem iného opäť vzniesol aj námietku zaujatosti proti zákonnému sudcovi, všetkým sudcom okresného súdu a krajského súdu. Dňa 14. marca 2011 bolo okresnému súdu doručené oznámenie pestúanky o výške sťažovateľom zaplateného výživného na maloletého a 30. marca 2011 bola okresnému súdu doručená aj vyžiadaná správa Sociálnej poisťovne.

Dňa 31. marca 2011 okresný súd po prerokovaní veci na pojednávaní vyhlásil vo veci rozsudok, ktorým rozhodol o určení výživného na maloletého za obdobie od 3. júla 2003 do 5. mája 2010, ako aj o úhrade zameškaného výživného za obdobie od 1. apríla 2005 do 5. mája 2010 a súčasne vzhľadom na skutočnosť, že maloletý dovŕšil 5. mája 2010 plnoletosť, okresný súd uznesením z 31. marca 2011 zastavil konanie vo veci úpravy styku sťažovateľa s maloletým. Sťažovateľ sa 9. mája 2011 odvolal proti rozsudku okresného súdu, toto podanie sťažovateľ po výzve okresného súdu z 1. júna 2011 doplnil podaním doručeným okresnému súdu 6. júla 2011. Okresný súd 13. júla 2011 vyzval syna sťažovateľa, aby sa vyjadril k odvolaniu sťažovateľa.

Pokiaľ ide o sťažovateľom namietané porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd konštatuje, že z uvedeného prehľadu konania vedeného pod sp. zn. P 170/93 je zrejmé, že ide o konanie, predmetom ktorého sú tri združené na seba navzájom nadväzujúce nároky, a to výchova a výživa maloletého, ako aj úprava styku sťažovateľa s maloletým. Konanie o uvedených nárokoch síce predstavuje štandardnú rozhodovaciu civilnú agendu, avšak rozsah posudzovaných vzájomne súvisiacich nárokov týkajúcich sa navyše maloletého vykazuje určitú mieru náročnosti a kladie na okresný súd požiadavku dôslednosti a mimoriadnej obozretnosti na účel ochrany záujmov maloletého v čo najväčšej možnej miere, a samozrejme, aj v čo najkratšom čase.

Pokiaľ ide o samotný postup okresného súdu v danej veci, z uvedeného prehľadu procesných úkonov ústavný súd nezistil žiadne mimoriadne obdobie absolútnej nečinnosti okresného súdu a nezistil ani sťažovateľom namietaný neefektívny postup okresného súdu. Vzhľadom na mimoriadnu citlivosť konania, ako aj na špecifické okolnosti daného prípadu, o čom svedčí aj množstvo návrhov od účastníkov konania, nemožno okresnému súdu vyčítať, resp. dávať na ťarchu opakované nariadovanie znaleckého dokazovania. V porovnaní s postupom okresného súdu, ktorý s ohľadom na aktuálny vývoj procesnej situácie postupoval vo veci systematicky a plynulo, podľa názoru ústavného súdu prívlastok súčinnostného správania sa v záujme čo možno najrýchlejšieho prerokovania veci nemožno bez absolútnych výhrad pripísať sťažovateľovi.

Pokiaľ ide o správanie sťažovateľa, ústavný súd poukazuje napr. na skutočnosť, že napriek tomu, že sťažovateľ bol okresným súdom na ním nariadené pojednávania riadne a včas predvolaný, z deviatich okresným súdom nariadených pojednávanií vo veci samej sa zúčastnil iba dvoch, a to 24. septembra 2003 a 20. februára 2004, čo možno tiež hodnotiť ako prekážku pre ďalší efektívny postup okresného súdu v konaní.

Okrem uvedeného ústavný súd poukazuje na skutočnosť, že k spomaleniu konania prispelo aj opakované (7 x) podávanie námietok zaujatosti sťažovateľom, a to nielen proti sudcom okresného súdu, ale aj proti sudcom krajského súdu. V tejto súvislosti ústavný súd konštatuje, že podávanie námietok zaujatosti síce pri hodnotení plynulosti konania nemožno pripočítať na ťarchu účastníka konania, pretože jej uplatnením účastník konania realizuje iba zákonom mu priznané procesné právo, avšak na druhej strane z uvedeného dôvodu musí účastník konania sám strpieť predĺženie konania o čas nevyhnutný na rozhodnutie o ním uplatnenej námietke zaujatosti. V danom prípade sa napríklad konanie vo veci samej v dôsledku vybavovania sťažovateľom uplatnených námietok zaujatosti predĺžilo o viac ako 3 roky a 8 mesiacov.

Zjavne neopodstatneným návrhom je návrh, ktorým sa namieta taký postup orgánu verejnej moci, ktorým nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom tohto

orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namieta, ako aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval označené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú (napr. II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 288/05, II. ÚS 298/06).

Uvedené zistenia boli podkladom pre rozhodnutie ústavného súdu, ktorý sťažnosť sťažovateľa v tejto časti (čl. 48 ods. 2 ústavy) už po jej predbežnom prerokovaní odmietol ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Pokiaľ ide o ďalšie námietky sťažovateľa v konaní vedenom pod sp. zn. P 170/93, ktoré sa týkajú napr. rozhodovania vo veci nezákonným sudcom alebo nedostatkov okresného súdu v súvislosti s dokazovaním v danej veci, ktorými sťažovateľ odôvodňuje porušenie svojich základných práv zaručených v čl. 14, čl. 16 ods. 1 a 2, čl. 19 ods. 1 a 2, čl. 41 ods. 1 a 4, čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 ústavy, ústavný súd poukazuje na čl. 127 ods. 1 ústavy, z ktorého vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne, t. j. právomoc ústavného súdu nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07).

Vzhľadom na uvedené ústavný súd konštatuje, že svoje výhrady proti kvalite postupu okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. P 170/93 môže sťažovateľ uplatniť v rámci riadneho opravného prostriedku (odvolania) proti rozsudku okresného súdu v danej veci, pričom krajský súd sa v odvolacom konaní bude musieť vysporiadať s tými istými námietkami, aké sťažovateľ uplatňuje v konaní pred ústavným súdom.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v tejto časti už pri jej predbežnom prerokovaní odmietol pre nedostatok svojej právomoci (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

C. V súvislosti so sťažovateľom namietaným porušením jeho základných práv v konaní vedenom pod sp. zn. 5 P 88/03, v ktorom okresný súd pojednával o návrhu sťažovateľa zo 16. decembra 2003 na zverenie maloletého do výchovy sťažovateľa po smrti jeho matky, ústavný súd odkazuje na dôvody odmietnutia sťažnosti uvedené už v bode B., pretože konanie vedené pod sp. zn. 5 P 88/03 splynulo s konaním vedeným pod sp. zn. P 170/93.

D. Obdobne ústavný súd odkazuje na dôvody odmietnutia sťažnosti uvedené už v bode B., aj v súvislosti so sťažovateľom namietaným porušením jeho základných práv v konaní o jeho návrhu zo 7. marca 2003 na úpravu styku s jeho maloletým synom, pretože aj o tomto návrhu okresný súd pojednával v konaní vedenom pod sp. zn. P 170/93.

Vzhľadom na to, že sťažnosť bola odmietnutá ako celok a rozhodnutie o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia je viazané na vyslovenie porušenia práva alebo slobody sťažovateľa (čl. 127 ods. 2 prvá veta ústavy), ústavný súd o tej časti sťažnosti, ktorou sa sťažovateľ domáhal jeho priznania, už nerozhodoval.

Z dôvodu odmietnutia sťažnosti bolo tiež bez právneho dôvodu rozhodovať o žiadosti sťažovateľa o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 6. októbra 2011